

at erindre dette, at hvis man ogsaa vil lade det Argument gjælde mod Udkastet, at derved skulde bewirkes en Indskrænkning i Kongens Embedsbesættelsesret, saa vil ialtsald en lignende Indskrænkning for det Kongelige Prærogativ blive en Folge af Udkastets Forslag, thi naar Udvalget gaaer ud fra den Tanke, at i Fremtiden flere af de Embeder, som Kongen besætter, vel fremdeles skulde besættedes af Kongen, men ikke med den Folge, som Besættelsen for Dieblisset fører med sig, nemlig at Vedkommende derved erhoder Pensionsberettigelse, da er det aabenbart, at deri indeholdes indirecte en meget væsentlig Indskrænkning af det kongelige Prærogativ, naar man overhovedet vil søge noget Prærogativ i disse Ansættelser; thi det er aabenbart en langt mindre Herlighed, at kunne ansætte en Embedsmand paa Tid, end i det samme Embede at udnævne en Embedsmand paa Livstid, og det med saadan Virkning, at han og hans Efterladte blive pensionsberettigede. Som bemærket kan jeg imidlertid ikke erkjende, at dette kommer i Betragtning her. Den ærede Ordfører har fremdeles udtalt, at den Forskiel, hvorfra Udkastet gaaer ud, nemlig Forskiellen mellem Embedsmænd og Betjente, skulde være en maadelig Forskiel, og at der var mange Betjente, som havde mere ansvarsfulde Bestillinger, end de saakaldte Embedsmænd. Det forekommer mig rigtigt nok, at den ærede Ordfører, da han strax, efterat have udtalt dette, blev anmodet om at anføre Exempler derpaa, blev Svaret herpaa slydlig, og jeg maa tilstaae, at jeg har estergaaet de forskjellige Administrationsbrancher, paa hvilke Spørgsmaalet kunde finde Anvendelse, og det har ikke staaet i min Magt at finde noget saadant Tilfælde, hvor virkelig de saakaldte Betjente ere ansatte i en mere ansvarsfuld Stilling end de kongelige Embedsmænd. Det er vel sandt, at der ere Adskillige, som for Tiden ere pensionsberettigede, men derfor ingenlunde have mere ansvarsfulde Poster end de ikke pensionsberettigede Betjente, men, vel at mærke, disse Mænd, som for Tiden ere pensionsberettigede, uden at være udnævnte af Hans Majestæt Kongen, have heller ikke været henførte til Embedsmænd. Den Forskiel, som den ærede Ordfører opstillede

mellem Soldbetjente og Soldassistent, er vistnok heller ikke begrundet, thi de Soldofficerer, som kaldes Soldassistent, i Modsætning til de som simpelthen kaldes Soldbetjente, have virkelig en mere ansvarsfuld Forretning end de Andre, og den Omstændighed, at der kun er et vist Antal af Soldassistent, som ere pensionsberettigede medens de øvrige ikke ere det, den begrundes ikke af Forskiellen i Henseende til disse Mænds Benævnelse, men den ligger simpelthen deri, at Staten kun har villet indromme et vist Antal af Pensionsberettigede. Iøvrigt vil jeg ingenlunde nægte, at Forskiellen mellem, om en Stats tjener er Embedsmand eller Betjent, er heelt ringe, men det maa vel erindres, at den ingenlunde er anført som en fremtidig Norm, men kun som en Regel for Dieblisset, og det er udtryffeligt i Udkastet foreskrevet, at det skal nærmere bestemmes ved Lov, hvilke af Hans Majestæt udnævnte Betjente der i Fremtiden skulle anses som pensionsberettigede. Iøvrigt, naar man fastholder den Distinction, hvorfra Udkastet gaaer ud, saa vil det erindres, at den Indvending, som deri kan søges, ligesaa fuldt rammer Udvalgets Forslag; thi naar Udvalget foreslaaer fast Ansættelse som Criterium, istedetfor Kongl. Ansættelse, saa er dette Begreb selv i dette Dieblik endnu mere vagt end det andet, og Udvalget kan ikke hjælpe sig ud over det nærværende Dieblik paa anden Maade, end ved at henvise til, at ingen Bestilling, som ikke efter de hidtil gjældende Regler har givet Adgang til Pension, maa give Adgang dertil, og med Hensyn til Fremtiden, gjør Udvalget det samme som Udkastet, idet man har sagt, at det nærmere skal fastsættes ved Lov, hvad der skal forstaaes ved fast Ansættelse, ligesom Udkastet siger, det skal nærmere fastsættes ved Lov, hvad der skal forstaaes ved Kongl. Embedsmand. Naar vi saaledes reducere Spørgsmaalet til dets egentlige Kjerne, nemlig om det Begreb, som for Fremtiden ved Lov skal fastsættes, skal udtrykkes ved fast Ansættelse eller ved en Kongl. Udnævnelse, troer jeg rigtigt nok, i Henhold til hvad jeg under Sagens forrige Behandling allerede har yttret, fremdeles at maatte vedblive den Ansættelse, at det Retteste er, at betegne den Udnævnelse, som